

holder § 15 Slutningsbestemmelsen om tidligere Bestemmelser's Ophævelse.

Ærede Medlemmer ville vistnok have fundet omdelt paa deres Bladser et lille gult Hefte, November-Heftet af Tidsskriftet „Kvinden og Samfundet“. At det er blevet omdelt netop i Dag, er et Tilfælde, der ser ud som en Tanke; det kunde se ud, som om der derved skulde ydes mig en Haandskræning, men det er ikke Tilfældet: jeg har været aldeles uvidende om, at denne Afhandling var skreven og trykt og vilde blive omdelt, indtil jeg for et Par Dage siden underhaanden fik det at vide, og jeg kan ikke negte, at det var med noget blandede Følelser, at jeg modtog Efterretningen derom, thi Forsfatteren af Afhandlingen, hvis Navn jeg tør nævne, da han desværre ikke er Medlem af dette Thing, Overrettsfogeder Høgsbro, har hidtil ikke været enig med mig om Ordningen af Ægtefællernes formueretlige Stilling. Vi have, ofte privat, og jeg tror ogsaa offentlig, forhandlet derom, og hans Standpunkt har været meget fjærnt fra mit, idet hans Standpunkt nærmest kunde betegnes som fælles Raaden over Fællesseie, hvorimod det, jeg anser for at maatte være Hovedreglen, er Sær-raaden over Særeie. Det var mig derfor en meget glædelig Overtænkelse at se, at, hvad han foreslaar her, falder næsten fuldstændig sammen med mit Forslag, saa at jeg altsaa er i det Tilfælde at kunne henvise til denne Afhandling som et Slags Motiv til mit eget Lovforslag. Den ærede Forsfatter er saa beskeden at kalde sit Forslag snarest en Tanke. Det bestaar kun af tre Punkter, men man vil finde, at, hvad der er nedlagt heri, omtrent falder sammen med, hvad jeg har foreslaaet i de femten Paragrafer. Den ærede Forsfatter lægger ikke Skjul paa, at han haaber, at vi en Gang skulle komme til en bedre Ordning end den, han selv foreslaar, men han frygter for, at det vil tage Tid, inden dette Haab opfyldes. Jeg nævner dette for ikke at gjøre den ærede Forsfatter uret, som om han fuldstændig havde forladt sit tidligere Standpunkt. Jeg skal nævne, at en juridisk Professor i Upsala, Professor Nordling, har gjort et lignende Forslag om Fællesraadighed over Fællesseie, som er bleven behandlet paa et nordisk Juristmøde; men han har aldrig, saavidt jeg veed, været i Stand til at formulere et Forslag over denne Tanke, og jeg nærer stærk Tvivl, om det overhovedet er muligt. Jeg tror, at denne Opgave er uløselig; men skulde den kunne løses, da indrømmer jeg ogsaa, at denne Ordning er mere ideal end hvad der her foreslaas af mig, og hvad

ogsaa den ærede Forsfatter er enig med mig i. Hans første Punkt lyder saaledes; at Ægtefællene gjør ingen Forandring i Ægtefællers formueretlige Myndighed. Jeg kan ikke se, at der er nogen Forskjel paa dette første Punkt og § 1 i mit Forslag; derimod tager hans Punkt 2 noget Mere med end, hvad jeg foreslaar, idet jeg nemlig har villet indskrænke mig til det rent økonomiske Omraade, hvorimod han ogsaa medtager Hensynet til Husvæsen og Børn. Jeg skal iøvrigt ikke have Noget imod, om man gjør en saadan Tilføielse i Lovforslaget. Punkt 2 af den ærede Forsfatter falder iøvrigt sammen med § 12 i mit Lovforslag, og det tredje Punkt falder nærmest sammen med § 11 i mit Lovforslag. Naar man saa vender sig til Begrundelsen af de nævnte 3 Punkter, som findes Side 276 i Maanedssbladet i den ærede Forsfatters Afhandling, vil man igjen finde flere andre af Paragraferne i mit Lovforslag, saaledes § 3, jfr. § 2, hvor Talen er om, at den gifte Kvinde skal kunne raade over selv erhvervet Gods, og hvad der tilfalder hende ved Arv, Testamente eller Gave. Det, som for den ærede Forsfatter er det Vigtigste, er, at der ikke sluttes noget Ægtefællene, inden de vordende Ægtefæller ere blevene saa at sige tvungne til at tænke over det vigtige Forhold med deres Formuesraadighed, og det kan derfor betegnes som et Forslag om obligatorisk Ægtepagt; men andet er det i Grunden heller ikke, at mit Forslag dreier sig om. Det er kun, naar man ser for flygtigt derpaa at man tror, det er et Forslag, som skal fastslaa Sær-raadighed og Særeie. Det staar som Hovedreglen, og det er med velberaad nu sat paa den Maade; thi det er fuldstændig rigtigt, hvad der staar i den ærede Forsfatters Begrundelse, at man er sjelden tilstræffelig forudsende nok til at overstue alle Mulighederne, naar man afslutter en Ægtepagt. Man trykker sig ved at tage tilstræffelig Meget med for at sikre den ene eller den anden af Ægtefællerne, der er, for at bruge et fremmed Udtryk, noget Odiøst i at ville indskrænke Formuesfællesskabet, naar det er grundlagt, men det forekommer mig netop, at det da er et stort Fortrin, naar man lader Særeie være Grundlaget, være Hovedreglen. Vil man da ved en Ægtepagt gjøre Indskrænkning deri, saa bliver det det Modfatte af odiøst, saa ville netop Ægtefællerne vise hinanden mere Tillid, naar de ved en Ægtepagt indskrænke en saadan Hovedregel. Jeg skal i det Hele taget anbefale denne Afhandling til ærede Medlemmer, og jeg er den ærede Forsfatter meget taknemmelig for, at han netop har ladet den fremkomme i dette Dieblif, og jeg er ham